

szerelem és összetartozás fekete mámore”. Nagyon élveztem magát a Mőszjót, hiszen ez az alkotáslélektani (amúgy is nagyszerű) elbeszélése (akárcsak az Egy kutya meg egy bika) nagyon sokat elmond írótermészetéről, módszeréről. (Ezért szerettem az Októbert is, Blahával, Sulyokkal meg a cédulákkal.) De legjobban (ne vess meg érte) talán mégis az annyi édes humorral, egy remek figuravázlattal, Costasszal megírt (sötét háttérű) Kareninát élveztem. Nem láttam a néma Garbo–Kareninát, mégis tökéletesen el tudtam képzelni azt az idéetlen némafilmet, a fogász és katonai szabó-forma Vronszkijt, a gyönyörű hepiendet. Ebben, nyájasságod alatt, ott érzem azt a kis rosszmájúságot, amit az utóbbi időben írott (önéletrajzi) novelláidban annyira szeretek. Csak azt sajnálom, hogy nem írtál évszámot írásaidd alá, némelyiknek szerettem volna tudni a dátumát.

Nagyon nagy szeretettel csókol

Lator Laci

2000. július 10.

Mőszjő – MERSZI, MŐSZJÓ (2000) – cikkek, emlékezések.

Rába György

AZ ÁRNYÉK

Árnyékom a leghűségesebb
hozzám szorosán rendeltetett
ne ócsárolj azzal egysíkú
nem roncsolja nem rághatja szű
nem rohasztja se zápor se jég
nem fonnyasztja nap se jelenét
árnyékom jó társ nem felesel
elnyugszik mikor én alszom el
irat velem össze nem köti
azért tudhatja mik jogai
fölöttem pálcát még sose tört
ellenem nem is nyújtott be pört
elfogadja hogy csupán követ
s létére nék az utca követ
mi lesz veled szövetségesem
végelszámolásban nélkülem

P. S.

Húszévesen harmincason
előtted a határtalan
színnel bolond rét ősvadon
kimeríthetetlen vagyon
aztán mi jön a zsugori
torokszorító számai
a testen ellenség jegye
a kérdésed még lehet-e
s az is nagyítóra való
erős túlzás válaszra jó
de még fölszólalsz valaki
vagy még kimondani

Kántor Péter

EGYSZER VOLT

Hogy tolt a talicskát azon a vékony pallón!
Éjszaka volt, csak a fáklyák égtek.
Volt, amiről nem beszélt sohase.
Ő volt az, akit a munka éltet.
Mint a mágnes, vonzották a hegyek.
Na és a lecsója! A lecsója!
Mindig mindenhova odatalált.
Gyertek! – mondta. Rohant előre.
Sokszor hallgatott, mintha ott se lenne.
Nem figyelt, pihentette az agyát,
de ha kérdezték, mindent visszamondott.
Nem sajnálta és nem ajnározta magát.
Hát, kérem szépen... – mondta mindig
vendégségben, ha menni készült.
Szerette a császárszalonnát.
Az ajándékoktól holtra rémült.
Abszolút hallása volt, neki igen!
Mint hal a vízben, a zenében.
Csak ökölbe szorította a kezét,
ki tudja, mi járt az eszében.

Egyszer tizenöt mignont megevett
fogadásból ifjúkorában.
Tizenkettőig jó volt, mondta.
Bizakodó volt általában.
Soha nem késett el sehonnan,
mindig előbb ért oda inkább.
Az idegességtől megfájdult a feje.
Megreparálta azt az ócska bicskát.
Nem engedte, hogy más csinálja,
lakott benne egy kicsi zsarnok.
Nem hagyott félbe soha semmit,
jóban-rosszban végig kitartott.
A kályha előtt guggolt hosszan,
rakosgatta a fát a tűzre.
Fejből tudta a fele Toldit.
Lement a nap, míg a tűt befűzte.
Nem gyűjtögetett és nem herdált.
Nem kártyázott és nem ivott bort.
Korán kelő volt. Optimista.
Amikor kellett, mindig ott volt.
Úgy emlékszem, hogy sose fázott.
Nem volt izomkolosszus, de erős.
Majd alakul, mondta, csak nyugalom!
Ő húzott elől, első evezős.

Péterfy Gergely

PANNON MESE

avagy Pannonia Mystica (Codex Onlineus)

Részlet

A PANNON MESE kísérleti online irodalom – még a címe sem végleges. Tavaly karácsony előtt kezdtem írni a *meseregény.blogspot.com* című blogra, azzal a szilárd elhatározással, s leendő olvasóimnak azzal a határozott ígérettel, hogy hétről hétre, mégpedig minden vasárnap jelentkezem folytatással, óraműpontosan, egészen az utolsó fejezetig.

Amikor e sorokat írom, már a 22. hétnél tartok. A leendő könyv ebben az átmeneti létmódban a groteszk neolatinitással általam kreált *Codex Onlineus* alcímet viseli. Az olvasóknak tettnél még erősebb fogadalom köt Emma lányomhoz, aki a regény legfőbb, első számú olvasója: a bátyja, Mihály fiam kapta 2005-ben a MISIKÖNYV-et: most Emma